

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Resolutiones disputationum de Jndulge[n]tiarum virtute F. Martini Lvther Avgvstiniani Vittenbergensis

Luther, Martin

[Wittenberg], 1518

VD16 L 5787

Con: VI. Papa no[n] po[tes]t remittere vlla[m] culpa[m]/ nisi declarando & approbando remissam a deo/ aut certe remitte[n]do casus reseruatos sibi quibus co[n]temptis/ culpa prorsus remaneret.

urn:nbn:de:hbz:466:1-32315

¶ Secundus Ezechiel xvij. Si conuersus fuerit impius ab impietate sua & fecerit iudiciū & iusticiam, vita uiuet & non morietur, ecce nil nisi iudiciū & iusticiā imponit, q̄ tota uita facienda sunt iuxta illud. Beati qui faciunt iudiciū & iusticiā in omni tēpore. Et iā hic ergo nos sefellit.

¶ Tercius Micheas vi. Indicabo tibi, o homo, quid sit bonū & quid dñs requirat a te, utiq; facere iudiciū & diligere misericordiā & ambulare sollicitū cū deo tuo. Vides quid requirat ab homine deus p̄ satisfactione. deniq; p̄mittens iridet eos, qui per opera satisfacere uolunt. Quid dignū offerā dño? Nūquid ei offerā holo: automata & vitulos anniculos: nūquid placari p̄t in millibus arietū, aut in multis milibus hircorū: Nūquid dabo primogenitū meū p̄ scelere meo, fructū uētris mei p̄ peccato anis meiq; q. d. non, quia deus p̄ peccato nulla talia requirit, sed iudiciū & misericordiā & amorem, ut dicitur, est. i. nouā uita.

CON: VI.

Papa nō pōt remittere vllā culpā/ nisi declarando & approbando remissam a deo/ aut certe remittēdo casus referuatos sibi quibus cōtemptis/culpa prorsus remaneret.

¶ Prima pars est tam manifesta, ut etiā confessi sint, quidam esse impropria orationē: q̄n Papa dat remissionē culpę. Alij uero se non intelligere, Om̄s em̄ confitetur a solo deo remitti culpā sc̄dm̄ illud Esa: xliij. Ego sum, ego sum ip̄e, qui deleo iniquitates tuas p̄ter me, & peccatorū tuorū non recordabor. Et Ioann: iij. Ecce agnus dei, ecce qui tollit p̄c̄tā mundi. Et ps̄ xxxix. Si iniquitates obseruaueris dñe, domine quis sustinebit? Quia apud te ppitatio est, Et infra, Apud dñm̄ misericordiā & copiosa apud eū redēptio, Et ip̄e redimet Israel ex om̄ibus iniquitatib⁹ eius. Et ps̄: Cornūdū crea in me deus &c. Multa alia in scrip̄. Et. B. Aug: contra donatistas tā frequētib⁹ opib⁹ nihil aliud: agit/ q̄ q̄ a solo deo remittūtur p̄c̄tā.

¶ Secunda pars similiter satis patet, Quia qui contemneret casus referuatos/certe non remitteretur ei vllā culpa. Qui uoq; spernit, inquit, me spernit, imo nullus uenit remissa culpa deo, nisi simul se cū portet reuerentiā clauit.

¶ Hanc conclusionē, quia om̄s uerā concedit, non est necesse ut mea assertio ne firmetur. Hic tñ signabo, quæ me mouent & itē cōfitebor ignorantia meā, Si quis dignetur me

erudire, & hanc rem planius elucidare. Primo circa primam partem, videtur esse ista oratio vultus sententia impropria, & euangelico textui incongrua. quoniam dicitur summum Pontificem solvere (i. de clarare soluta) culpam seu appbare. Textus enim non dicit Quod ego solvero in celis, tu solues super terram, Sed contra. Quod dicitur; tu solueris super terram, ego solua seu solutum erit in celis. vbi magis intelligitur, deus approbare solutionem sacerdotis, quam contra.

Secundo circa secundam partem. Certum est quod quos calus soluit Papa, eos deus soluit & deus, nec potest quis deo reconciliari; nisi reconcilietur prius ecclesie, saltem voto, Nec offensa dei tollitur, manente offensa ecclesie. Sed queritur, vtrum reconciliatus ecclesie/mox sit etiam reconciliatus deo? Textus certe habet quod omnia soluta in ecclesia, sint & in celo soluta, sed non videtur hinc sequi, quod ideo omnia sint simpliciter soluta in celo, Sed ea duntaxat quecumque in ecclesia sunt soluta. Nec sunt parui ponderis hae duae questiones meo iudicio, de quibus forte in conclusione sequenti meum iudicium latius aperiam.

CONCLV: VII.

Nulli profus remittit deus culpam/quin simul cum subiciat/in omnibus humiliatum/ sacerdoti suo vicario.

Hanc assero nec eget disputatione aut probatione, tanto omnium consensu approbata, Sed in eius intelligentia adhuc laboro, Et ut meum sensum stultus primo dicam, quia ista cum sua praecedente conclusione id asserunt, Quod deus non remittat culpam, nisi sit prior remissio sacerdotis (saltem in voto) sicut dare textus sonat. Quod dicitur; ligaueris &c. Et illud Mat. vi. Vale prius reconciliari fratri tuo, & tunc veniens offeres munus tuum. Et illud Reddite Caesari quae sunt caesaria, & quae sunt dei deo, Et oratio dominica. Dimitte nobis debita nostra sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. In quibus omnibus omnino prior remissio in terra, significatur, quae quae est in celis merito queritur, quae ante gratiam infusam (i. ante remissionem dei) haec fieri possint. Cum sine gratia dei primo remittente culpam: nec votum remissionis querenda haec possit homo. Hic ita dicitur & sapio. Quoniam deus incipit hominem iustificare, prius eum damnat, & quem vult aedificare, destruit. Quem vult sanare, percutit, quem viuificare occidit. Sicut in Reg. ij. & Deutero; xxxij. dicitur.